

ATLIKARINCA

Sibel Oğuz

■ Ekin buraya geldiğinde sekiz yaşlarındaydı. İlkokul ikinci sınıfa gidenler o yaşta olurlar, ondan biliyorum. Kendimce değişmez doğrularım ve bozamadığım ezberlerim var. Eğitim yaşı yedidir. Vişne reçeli uzun ömürlüdür. Saat on iki dedi mi metro seferleri durur. Kurutma makinesi giysilerin ömrünü kısaltır. Doktorların babaları alzaymır olmaz. Pencerenin içeriye açılan bölümünü sildim. Dışarıya ellemedim. Barış günahını yükledi. Düşürmüşim, bir yerim kırılmış. Aklım sakatlanabilirmiş. Son uyarı korkuttu beni. Zaten akranlarım sırasıyla alzaymır oldular. Tamer Bey'in de bu sıralar garip hareketlerine tanık oldum ya, umarım yanılırım. Doktor Ekin, filmime baktı. Beyin kıvrımların iyi, dedi. Sevindim. Allah esirgesin, birkaç sözcükle idare etmek kolay mı? İçeri geçiyordum ki Tamer Bey elindeki atlıkarıncaya “Beni çiftliğe götür.” dediğini işittim. Bir düşman askerine emir veriyor sandım. Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. Otoriter bir adamdı Tamer Bey. Kızı dışında kimseyle yumuşak ses tonuyla konuşmazdı. Yıllarca bekledim. Sert mizacı kırılacak, iki yarım aile bir çatı altında toplanacak sandım. Olmadı. Komşuluk ilişkisinden öteye gidemedik. Elimdeki bezi kovaya attım. Köpüklerin arasında kayboldu. Camdan içeriye baktım. Tamer Bey, tekli koltukta oturmuştu. Boynunda müdür olduğu döneme ait kahverengi kravatı vardı, üzerinde iğnesi. Yılların resmiyetini dökmüştü önüne. Ben olanları merakla izlerken “Kâhya bizi bekliyor.” diyerek ayağa kalktı.

Atlıkarınca, hafif müzik eşliğinde dönüp duruyordu. Beyaz atın tek ayağı havadaydı. Buraya taşındıkları günü hatırladım. Karşı dairenin penceresinde “Satılık” yazısı kaldırılmış, yıllardır boş bekleyen ev, sahibini bulmuştu nihayet. Bu sayede sağır bir ev olmaktan çıkacak, kirli pencereler temizlenecek, güneş istediği gibi dalacak salonun ortasına, duvarlar gülüşlere tanıklık edecek. Hiçbir anı unutulmayacak. Kısacası hayat bulacaktı. İnsanın olduğu her yer anlatmaya, anlatıl-

maya değerdı. O kadar. Ev temizlenmişti. Metro duraklarında sık rastladığım, sihirli bir dokunuşla temizliği şölene dönüştüren şirketten gelmişlerdi. İllüzyon şapkada tavşan olayını çoktan aşmiştı. Pencereleerde oluşan dairesel şekiller, çok amaçlı bezlerin insan gücüne ihtiyaç olmadığını gösteriyordu. Birkaç gün sonra kırmızı bir kamyon yanaştı apartmanın önüne. Koca bir yaşamı sırtlamış, buraya kadar getirmişti. Merakla pencerenin önünde olup bitecekleri seyrederken hafiften bir şarkı mırıldandım. Ne zaman dertlensem sanatçı yönüm açığa çıkar. Sessizdir benim şarkılarım, kavgalarım, çatışmalarım... Ben bunları düşünürken dışarıda hareketlilik başlamıştı. Kamyonun kenarlarından sarkan nazar boncukları, kasaya çarptıkça uğultulu bir melodi dinletiyordu. Veya bilmediğim dilde bir şarkıydı. Veya ilkel bir çalgı aleti durmadan çalıyor, kabile üyelerini birlik ve beraberliğe çağırıyordu. O gün rüzgâr durmadan essin istedim. Kamyonları severim. Bir tır şoförünün kızının gözünde kırmızı kamyonlar özlemdi, göçtü, yoldu hayatı tek başına omuzlamaktı. Görevliler kamyonu el birliğiyle boşalttılar. Kolilerin üzerine “Dikkat kırılacak!” yazıyordu. Bir bardak, bir fincan veya bir porselen tabak bir yerden başka bir yere gidecekse bu başlık altında gidecekti muhakkak. Bazı yazgılar değişmez, bazıları katiyen değişmezdi. Diğer kolilerin üzerinde ise “Kitap var!” yazıyordu. Ünlem işaretine anlam veremedim. Vardır kendi içinde bir manası elbette. Görünüşe bakılırsa bu eve koca bir kütüphane taşıyor dedim içimden. Bir göç kamyonunda olması gereken her şey vardı. Çiçek sulama bidonunu görünce sevindim. Çiçek giren eve kötülük gitmezdi yani ben öyle biliyordum. Bu düşüncelerden yola çıkarak komşumun nahif insanlar olduğuna karar verdim. Her şey tamamdı fakat evin hanımı ortalarda görünmüyordu. Genç ve yakışıklı bir adam, küçük bir kız, yarım bir aile. Kendimce bazı yorumlar yaptım. Kadının evi terk ettiği ihtimali üzerinde karar kıldım. Bu yargıya nereden vardığımı bilmiyorum.

Küçük kız, elinde tuttuğu atlıkarıncayı büyük bir dikkatle taşıyordu. Adımları yavaş ve yaşının gerisindeydi. Ancak kutsal bir emanet bu kadar özenle taşınabilir dedim. Barış, penceresi aynı yöne bakan odasından seslendi. “Bir şey mi dedin anne?” Hayır. “O hâlde kiminle konuşuyorsun?” Kendimle desem inanır mı? Yok. Hiç dedim. Kadınların kurtarıcı kıyafetleri olur ya, benim zor zamanlarımla kurtarıcı gücü hiç. Tabii ya hiç. Kafamın içi hıncahınç doluyken hiç demek büyük mesele. Hoş, meselenin büyüğü, küçüğü olmaz diyorlar. Bir de bana sorun! Barış yeniden sesleniyor. Anneeee! Önemli bir şey söyleyecekse ya da durum onun açasından acil ise e harfi kendini tekrar eder durur. Cevabını beklemeden karşı daireye yeni insanlar geldi, dedi. Bu haber benim kadar onu da heyecanlandırmıştı belli ki. Haksız sayılmazdı. Aynı kapidan gireceği, aynı fırından ekmecek alacağı, birlikte doğal kaynakların kendi geleceklere üzerindeki kısıtlılığını tartışacakları birinin varlığı Barış’ın sakin hayatını renklendirebilirdi. Arkadaşlık neydi ki? Birlikte aynı göle taş atmak mı, aynı gölü taşırmak mı? Aralı perdeyi sola kaydurdım. İki küçük el dünyayı değiştireceği zannedilen oyuncağı ustalıkla kavramış. Babası uyarıyor, dikkat

et! Bu yaşta bir kız çocuğunun oyuncağa bu kadar değer yüklemesi alışık olmadığım bir durum değildi. Buna rağmen yeni bir şey keşfetmiş gibi merakla izledim. Yaklaştıkça fark ettim ki atlardan beyaz olanı sakat. Sağ arka ayağı diğerlerine oranla kısa. Kopuk kuyruğu oyuncak dünyasına küçük bir travma etkisi yaratmış. Bu atlıkarınca şimdiye kadar gördüklerimden çok farklıydı. Hayal dünyamın sınırlarını zorluyordu. Kendimi beyaz atın üzerinde buldum ve atımı çam ormanlarının bilinmezliğine sürdüm. Bir koşucu neden atlardan sakat olanı seçer bilmiyorum. Yollar dardı, tekinsizdi, insana ait ne bir iz ne de rastlantı vardı. Tehlikelerle dolu bir mutluluk. Bu kısa kaçamağım Barış'ın yeniden seslenişiyse son buldu. Küçük kız yaklaştıkça boynunda ismini taşıdığı kolye belirginleşmiş, koca bir arazi canlanmıştı gözümde. Buğday yetişen bir tarlaydı. Ekiin! Ne güzel isim dedim. Adımları hızlandıkça boynundaki kolye sağa sola savruldu. Harfler birbirinden kopma, bağımsızlığını ilan etme gayretindeydiler. Fakat başaramadılar. Ekin, bölünemez, parçalanamaz birbirine bağlı yerinden kopmazdı. Dünyanın bazı uyulması gereken kanunları vardı. Bir arada yaşamak bu düzenin basit bir parçasıydı. İki yarım aile bu kurala uyduk. Günler sonra azar azar tanıştık. Birbirimizi bütünüyle ele vermedik. Karşılıklı, olmayan eşlerimiz üzerinden hikâyeler kurguladık. Gerçeklere oldukça uzaktı. Epeyce zaman sonra öğrendim. Ekin'in babası bir sigorta şirketinde müdürmüş. İyi gelirli ailelere büyük paralar karşılığında yaşama garantisi veriyormuş. Karısını trafik kazasında kaybetmiş. Ekin, kazadan şans eseri kurtulmuş. O esnada atlıkarınca sakatlanmış. O günden sonra yaşam baba-kız için bir kamyonun ibaretmiş. Ne kadar uzak, o kadar iyi. Yıllar geçti, oturduğumuz bina eskidi. Çevresinde siteler yapıldı. Üzerine "Mutlu yaşam alanları." yazıldı. Böylelikle mahallemiz haritanın ücra köşesinde kaldı. Silindi silinecek. Kemik erimesinden sebep boyum kısaldı, elbiselerim uzadı. Tamer Bey'in ortadan açılan saçları sınırları zorladı. Bu hızlı değişimin arasında ona karşı olan duygularım değişmedi. Barış, reklam şirketinde işe girdi. Ekin, annesine verdiği sözü gerçekleştirdi. Geçenlerde muayeneye gittim. Kapısında Uzman Dr. Ekin Abalı yazıyordu. Ne mutlu dedim, Tamer Bey alzaymır olmayacak. Fakat camdan gördüğüm manzara ezberlerimi bozmuştu. Doğrularından ödün vermeyen ben ilk defa yanılmış olmayı diledim. Bu yaşta birinin oyuncağa bu kadar anlam yüklemesi alışık olmadığım bir durumdu. Fakat atlıkarınca yeni sahibine çoktan alışmışa benziyordu. Bu ters döngü nerede son bulacaktı kim bilir. İçeri girdim. Havuçlu kek yapacağım. İçine incir katacağım. Biraz da limon kabuğu rendeleyeceğim. Tamer Bey sever.